

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Redactor: Em Sava

Corectură: Issabela Cotelin

Conceptul grafic și coperta: Sasha Segal

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HALGAȘ, NICOLINA

Dincolo de fereastră / Nicolina Halgaș, - București : Siono Editura,
2022

ISBN 978-606-95369-9-5

821.135.1

NICOLINA HALGAȘ,

DINCOLO DE FEREASTRĂ

SIONO
EDITURA

București 2022

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
Colinele fermecate	7
Conacul	15
Sărbătoarea solstițiului de vară	27
Umbra	37
Pădurea	44
Ducele	53
Orașul de Piatră	61
Conacul cu cărți al doamnelor Chloe și Luna	71
Petrecerea de inaugurare	84
O nouă vrajă	90
Culorile toamnei	103
Straniul maestru invizibil	110
Vrajba	123
Cum să prinzi o umbră	137
Petrecere de pisici	148
Invazia oamenilor de zăpadă	163
Borcanul cu frică al Ducelui	176
Profesoara cu taior albastru	187
Unde sunt copiii?	199
Se caută o soluție	213
Vâlceaua vrăjitoarei	225
Ce grozav e să fii vrăjitoare!	238
Scrisori și surprize	250

Cuvânt înainte

Chloe și Luna sunt pasionate de lectură, ciocolată, smântână și plăcinte. Nu le plac, însă, șoarecii, deoarece sunt două doamne și, chiar pisici fiind, au anumite pretenții. Cum adică, două pisici pasionate de lectură? În cartea Nicolinei Halgaș, se poate, și încă într-un fel atât de veridic, încât de la prima pagină, când un zâmbet ți se întinde pe toată fața și până la ultima, când realizezi că te simți mult mai bine, pleci de-acasă în lumea Colinelor Fermecate și când te întorci, ai vrea să cauți locul pe hartă și să-ți faci bagajele.

Dincolo de fereastră este un amalgam foarte bine proporționat între poveste pentru copii, proză pentru persoane adulte, fantezie și realitate transpusă într-un cadru imaginar de o veridicitate fără cusur. Scrisă într-un mod vizual, cartea Nicolinei Halgaș se citește la început, iar pe parcurs se vizionează, într-o stare de bine interior asezonată cu sentimentul inocenței din copilărie, când pisicile chiar vorbeau, beau ceai și, de ce nu, citeau.

Trecând de la tonul aproape grav al unei istorii de mult apuse, în *Fiica zeilor* (SIONO, 2021), Nicolina Halgaș schimbă registrul și ne transmite buna dispoziție a unei lumi în care până și problemele aparent complicate ajung, în cele din urmă, la cea mai simplă rezolvare.

Radu Prodan

Capitolul I

Colinele fermecate

Luna și Chloe își cumpăraseră o casuță la țară, așa cum visaseră în orele și în anii când priveau pe fereastră sau prin ușa balconului de la etajul șase al clădirii rezidențiale unde locuiau, la orașul adormit sau animat de sub ele. Ce vedeau era doar o fâșie de lume și de viață, dar ele voiau mult mai mult. Își doreau să alerge, să fie libere, să simtă căldura soarelui pe blănițe, mirosul florilor și al ierbii, să asculte ploaia de pe prispă și nu din dosul ferestrei, și chiar să se cațăre în copaci după păsările acelea mici și viu colorate care zburau uneori până în balcon și se legănav pe marginea scaunului, privindu-le curioase.

Poate vă întrebați cum era posibil ca două pisici de apartament să aibă asemenea visuri? Păi, uite că se poate. Fiindcă Luna și Chloe nu erau orice fel de pisici. Dimpotrivă, erau cele mai cultivate pisici din lume. Ba chiar aș putea spune că erau de-a dreptul docte. Cum așa? Pentru că avuseseră o întreagă bibliotecă la dispoziție și

timp berechet să-și cultive mințile. Citiseră toate cărțile din apartamentul în care locuiau, iar acum, ajunse la maturitate, știau o mulțime de lucruri despre lumea de „dincolo”. Adică cea pe care o vedeau dincolo de fereastră.

Chloe avea blana dungată cu portocaliu, era foarte isteată și cu spirit practic, iar Luna, puțin mai tânără decât ea, era o drăgălașă cu blănița gri, sensibilă și visătoare, dar în același timp avea și niște puteri pe care nici nu vi le puteți imagina.

Într-o bună zi s-au trezit moștenitoarele unei mici averi din partea unui unchi îndepărtat. Aceasta era varianta oficială, pentru că adevărul era cu totul altul și o să-l aflați la momentul potrivit.

Luna și Chloe s-au mutat în satul Colinele fermecate, presărat cu căsuțe și ferme mici care se întindeau de o parte și de alta a unui râu. Căsuța lor era situată în sudul satului și era la fel cu numele acestuia: fermecătoare. Sub acoperișul gros din stuf se adăposteau patru încăperi mici: un salon zugrăvit în verde pal, un dormitor, o bucătărie și o baie. Bucătăria și salonul dădeau spre o pajiște plină de flori și insecte, iar dormitorul și baia spre Pădure.

Abia se instalaseră și deja se gândeau să dea o petrecere pe pajiște la care să-i invite pe toți locuitorii Colinelor fermecate, pentru a-i

cunoaște.

– Știi Chloe, spuse Luna, lingându-și delicat o lăbuță, azi trebuie să explorăm satul. Este un loc de vânzare care ar putea fi potrivit pentru afacerea pe care vrem să o deschidem.

– Când ai avut timp să afli asta? întrebă Chloe, mirată. Abia am venit de două zile.

– Când am fost la magazin după lapte și pește. Pe la mijlocul satului este un fel de conac, destul de dărăpănat. Mi-a plăcut imediat și m-am oprit în fața ușii, așa că am văzut anunțul. Este de vânzare sau de închiriat. Are nevoie de reparații, dar am putea face acolo o librărie minunată.

– Mai întâi trebuie să ne punem la punct căsuța, îi răspunse Chloe cu hotărâre, apoi avem tot timpul să ne ocupăm și de asta. Încă nu știm cum vom face rost de bani. Poate nu va merge și a doua oară și nu prea am curajul să te las să mai încerci. E periculos! Precis va trebui să plătim un preț mare Universului pentru ceea ce am făcut. Știi că orice vrajă cere o plată în schimb, un sacrificiu. Cartea e în siguranță?

– Deocamdată e în dulap, dar o să mă ocup azi de amenajarea unei ascunzătorii în podea. O să punem deasupra covorul și masa. Sau... poate că nu. E prea ușor, se răzgândi ea. Văd eu ce punem deasupra. Câtă vreme nu părăsim casa și suntem aici tot timpul e în siguranță! Însă trebuie să știu

și că putem pleca de acasă fără să ne facem griji, spuse Luna, gânditoare, netezindu-și mustățile. Nu putem să o luăm cu noi.

După ce au luat micul dejun, niște smântână grasă și dulce, Luna și Chloe au pornit să exploreze Colinele fermecate. Străzile erau pline, iar oamenii și animalele își vedeau de treburile zilnice. Nici nu se așteptaseră să întâlnească atât de multă lume.

Lângă biserică, câțiva dulgheri montau mese de lemn și tarabe și păreau să se pregătească pentru vreo sărbătoare. Era o piață largă acolo, iar vânzători de legume, de fructe sau flori, împletitori de coșuri și meșteri în lemn își strigau cu toții marfa. Pe una dintre laturile pieței se aliniau magazinele de carne, lapte și brânzeturi, iar pe cealaltă, alte patru prăvălii etalau pânzeturi, haine, încălțăminte, precum și unelte folositoare în fiecare gospodărie. Satul nu avea nici librărie, nici papetărie. Prin urmare, Luna și Chloe puteau să-și deschidă o afacere cu cărți și instrumente necesare scrisului, așa cum se gândiseră.

În lumea de „dincolo de fereastră” nu era deloc neobișnuit ca două pisici să locuiască într-o casă, să vorbească și să se plimbe printre oameni, nici chiar să-și deschidă o librărie și să dea petreceri pe pajiște. Satul Colinele fermecate era unul dintre acele locuri unde erau posibile și

chiar normale asemenea lucruri.

– Să intrăm la *Galanteria*, propuse Chloe. Vreau să cumpărăm o perdea verde pal pentru salon. Și cred că ne trebuie și un tablou. Ți amintești albumele de artă pe care le-am tot răsfoit pe când locuiam în oraș? Îmi doresc un tablou cu un peisaj marin. Crezi c-or avea așa ceva pe aici?

– Mă îndoiesc că au nevoie de tablouri, răspunse sceptică Luna. Nici măcar școală nu am văzut. Ar trebui să întrebăm.

Ceea ce au și făcut. Nu existau tablouri de vânzare și în sat nu era niciun pictor. Au cumpărat perdeaua și au aflat că puținii copii care trăiau acolo făceau școală în biserică. În timpul săptămânii aceasta era folosită pe post de sală de cursuri.

Galanteria era a doamnei Simon. Era plină de panglici, dantele, ustensile pentru cusut, perdele și stofe și alte diverse țesături pe care Martin, soțul doamnei, le aducea din orașele mari.

– Cine este proprietarul conacului de la mijlocul satului? Am văzut că se poate închiria, o întrebă Luna.

– E al Duceului, spuse doamna Simon. Acum este Duce doar cu numele, căci a sărăcit de mai multe generații, dar noi tot Ducele îi spunem. Locuiește în casa de la moară. Și moara e tot a

lui. Este cam retras și singuratic. Conacul e destul de dărăpănat și cine îl ia are nevoie de o adevărată avere să-l repare. De aceea stă de mult timp nefolosit.

– Pentru moment am vrea să știm cam ce preț ar vrea pentru închiriere. Ne gândim să-l transformăm într-o librărie și cu câștigul din vânzări să-l reparăm treptat. Nu suntem nici noi chiar atât de bogate! spuse Chloe.

– O librărie? Dar aici nu citește nimeni! exclamă, uluită de-a dreptul, doamna Simon. E o idee cât se poate de trăsnită! Nici măcar copiii care merg la școală nu se prea omoară cu cărțile! Oricum, vă doresc succes doamnelor, spuse doamna Simon, încându-se de râs. Și bine ați venit la Colinele fermecate!

Locuitorii Colinelor fermecate se ocupau mai mult cu agricultura. Toate dealurile erau cultivate cu legume și livezi, iar pe pajiști creșteau cai și vaci. Nu prea era de mirare că nu aveau timp și pentru citit. Dar Chloe și Luna erau hotărâte să schimbe acest lucru și nu se îndoiau de reușita lor. Pe moment, problema era cum să facă rost de bani.

S-au întors acasă cu coșul de cumpărături și au pregătit masa de prânz – pește la grătar. Era mâncarea lor preferată. Pentru că pajiștea din fața casei era plină de fragi, desertul a fost gata cât

ai clipi. Fragi cu smântână!

S-au așezat apoi să se spele și să-și facă siesta pe terasa casei, într-un balansoar. Au așipit la umbra vici și a glicinelor, iar pe la jumătatea după-amiezii au început să amenajeze o ascunzătoare pentru carte în dormitor. Salonul nu era o idee bună pentru așa ceva, pe când dormitorul era retras și nu intrau decât ele acolo. Au acoperit locul cu un covor, iar deasupra au așezat, cu fața spre fereastra care dădea spre Pădure, o măsuță rotundă și două fotolii-balansoar.

Spre seară au pornit către moară. Abia așteptau să stea de vorbă cu Ducele și, mai ales, să vadă conacul în interior. Au traversat pajiștea până când au ajuns pe malul râului și au pornit de-a lungul lui, înspre amonte, către locul unde li se spusese că se afla. Malurile râului erau pline de flori. S-au strecurat încântate printre ele și au alergat până când au ajuns la un pod de piatră, dincolo de care era moara.

Au bătut la ușă, dar nu au primit niciun răspuns. Au așteptat câteva minute, apoi au bătut din nou. În cele din urmă au împins ușa și au intrat. Înăuntru, într-o dezordine de nedescris, printre alambicuri, eprubete și tot felul de sticlucțe, se afla un bărbat cu o înfățișare neplăcută și vicleană. Era Ducele. Și pe lângă faptul că era

foarte dezordonat, se dovedi a fi și taciturn și nepoliticos. Poate pentru că în momentul acela se ocupa cu niscaiva stranii experiențe chimice și fusese deranjat.

Le-a privit cu mirare, auzindu-le cererea.

– Nimeni nu-și dorește să închirieze locul acela de mai bine de cincizeci de ani.

În cele din urmă, cu ochii sclipind de lăcomia unui posibil câștig, le aruncă un mănunchi de chei și le spuse să meargă singure să vadă conacul.

– Or fi pline de bani mâțele astea, mormăi el, în urma lor. Trebuie să aflu de unde au bani să închirieze un conac.

Și se hotărî să le urmărească discret, în zilele următoare, să afle ce puneau la cale.

Era cam târziu pentru o vizită la conac, căci înserarea se lăsa ușor peste Colinele fermecate, așa că Luna și Chloe se hotărâră să amâne vizita pentru a doua zi. Întinericul nu era o problemă pentru ele, fiindcă pisicile văd foarte bine noaptea, însă erau destul de obosite după atâta plimbare și aveau nevoie de puțin timp pentru a se obișnui cu noua lor viață.

S-au întors acasă, și-au petrecut seara citind, iar în cele din urmă au adormit amândouă gândindu-se cu nerăbdare și curiozitate la conac.

Capitolul II Conacul

Diminețile de vară la Colinele fermecate erau pline de ciripitul mierlelor, al ciocârlilor și vrăbiilor ce umpleau tufele de pe pajiște, iar dinspre râu o ceață fină, ca un văl, se înălța pe măsură ce soarele încălzea aerul.

Fără să mai piardă timpul au pornit spre mijlocul satului, să vadă conacul. Părea cam mare pentru o librărie, dar pentru început voiau să renoveze doar parterul. Era sâmbătă și în fața conacului niște copii alergau, jucându-se de-a prinselea. O fetiță blondă le zări și se apropie de ele.

– Ce frumoase pisici ! Pot să vă mângâi? le întrebă ea, privindu-le încântată.

Apoi începu să sporovăiască:

– Eu sunt Ada și am doisprezece ani. Voi cine sunteți? Nu v-am mai văzut pe aici. Sunteți în trecere sau vă mutați la conac?

– Ești cam guralivă, fetiço și pui multe